

[Handelsministeren.]

Til den salgsindtægt, der opnås ved det almindelige salg på hjemmemarkedet, må imidlertid lægges den indtægt, der opnås ved eksport, der naturligvis kun kan gennemføres til verdensmarkedets pris, og den indtægt, der opnås ved salg til en række hjemlige industrier, der af hensyn til deres konkurrenceevne også må have leveret sukker til verdensmarkedets pris. Heraf følger, at prisen på sukkeret til almindeligt hjemmemarkedssalg kommer i et afhængighedsforhold til den pris, der opnås ved det særlige salg til verdensmarkedets pris, der i de senere år har været stærkt faldende. Den balance, der må sikres mellem de samlede salgsindtægter og afregningen til koncessionshaverne, således som denne er fastlagt i koncessionen, kan naturligvis ikke opnås inden for en kortere periode, og de differencer, der periodevis opstår, bliver derfor debiteret, respektive krediteret en prisreguleringsfond. På denne fond er der i øjeblikket et underskud for staten på 10 mill. kr., og da leverancerne til verdensmarkedets pris må antages fremdeles at ville belaste fonden, vil der altså være udsigt til et stadig voksende underskud, medmindre der ved ajourføring af prisen på det almindelige hjemmemarkedssalg tages hensyn hertil. Prisforhøjelsen har altså tjent til dækning dels af stigningen i produktionsprisen for 1961, dels af underskuddet i prisreguleringsfonden. Ingen handelsminister har eller vil nogen sinde være i stand til at afgive garanti for, hvor længe sukkerprisen kan ligge fast. Det afhænger af udviklingen i produktionsomkostninger og verdensmarkedets pris på sukker. Heller ikke jeg ser mig derfor i stand til at afgive garanti for, hvor længe prisen nu kan forblive uændret, men jeg mener, at der med den nu gennemførte forhøjelse er skabt rimelig sikkerhed for, at sukkerprisen, hvis intet uforudset indtræffer, skulle kunne holde i hvert fald 1962 ud.

Så vil jeg i øvrigt gerne benytte lejligheden til at gøre nogle bemærkninger om selskabets kapitalforhold, idet A/S De danske Sukkerfabrikker har truffet beslutning om at udvide selskabets aktiekapital, hvorom der nu vil blive givet offentligheden underretning.

Selskabets aktiekapital blev i 1950 ud-

videt fra 22,5 mill. kr. til 45 mill. kr., og halvdelen af udvidelsen skete i form af friaktier, der blev dækket af tidligere opsparede reserver. Den udvidelse, der nu gennemføres, beløber sig også til 22,5 mill. kr., der imidlertid vil blive fuldt indbetalt af aktionærerne. Udvidelsen skyldes, at selskabets kapitalbehov gennem en årrække som følge af den almindelige prisstigning har været i stærk vækst. Selskabet har derfor i de senere år arbejdet med en betydelig fremmedkapital i form af banklån. Da det er uhenigtsmæssigt for selskabet og i perioder stærkt belastende for banksystemets almindelige likviditet at arbejde med en så stor kortfristet fremmedkapital, har selskabet fundet det rigtigt at foretage en sådan udvidelse af aktiekapitalen.

Ifølge sukkerloven kræver en ændring af selskabets kapitalforhold handelsministerens godkendelse. Da også jeg må anse kapitaludvidelsen for en fornuftig foranstaltning, har jeg tiltrådt denne. For også på dette punkt at undgå misforståelser vil jeg gerne pointere, at kapitaludvidelsen hverken direkte eller indirekte vil få nogen som helst betydning for prisen på sukker. Det turde være helt klart for så vidt angår den del af den nye kapital, selskabet måtte anvende i sin virksomhed uden for sukkerproduktionen; men heller ikke hvis kapitalen helt eller delvis kommer til at finansiere sukkerproduktionen, får den nogen indflydelse på sukkerprisen, fordi den nye aktiekapital jo i så fald blot vil træde i stedet for ellers nødvendige banklån og i henhold til koncessionens bestemmelser blive forrentet med samme rentesats.

I øvrigt vil jeg gerne afslutningsvis understrege, at det naturligvis er uden glæde, jeg har truffet beslutning om den her diskuterede prisforhøjelse, der falder på et tidspunkt, hvor mange andre priser er i opadgående bevægelse. Imidlertid kan det måske være nogen trøst, at den danske sukkerpris også efter forhøjelsen er lav i forhold til den pris, forbrugerne i de fleste andre europæiske lande må betale. I Vesttyskland er forbrugerprisen således i dag 2 kr. 6 øre pr. kg og i Sverige 1 kr. 90 øre pr. kg, og det kan således fortsat betale sig for turister fra vore nabolande at tage dansk sukker med hjem. Næppe mange i det høje ting er uenige i, at det danske sukkerforbrug skal dækkes af